

Karl og Anna.

At Kai Hoffmann.

At den tyske Forfatter, **Leonhard Frank**, er der paa Jepsersen og Pio's Forlag udkommet en Fortælling, »Karl og Anna«, som ikke bør drukne i Efteraarets Hav af Oversættelser. Den er saa lille, kun noget over hundrede Sider, derfor falder den ikke saa let i Øjnene som de store, digre Bøger. Men den er en af disse Bøger, der hurtigt og aandeløst læst aldrig glemmes. Den er en Verden i en Nøddeskal, en Afspejling af denne Menneskeklasse, der betegnes som jævne, almindelige Mennesker — og som viser sig at kunne være nok saa udviklede, naar de almindelige Vilkaar, som de plejer at leve under, afløses af usædvanlige Forhold.

Her er det Krigen, der rykker en Arbejder, og gennem ham en Arbejderkone, ud af den borgerlige, koldsindige Hverdag og over i et Plan, hvor det at leve er Lidenskab, Drom, Salighed, hvor de genfinder sig selv, ikke som det, de til daglig synes at være, men som de skønne og forunderlige Mennesker, de inderst er.

Langt ude i Ruslands Øst gaar to Krigsfanger, Richard og Karl, to Mekanikere, Dag ud og Dag ind om hinanden, der er kun den øde Steppe og dem, i fire Aar har de været borte fra Hjemmet. Richard, der er gift, har i Længsel efter sin Kone, af Trang til at meddele sig, fortalt Karl om hende, alt har han efterhaanden fortalt om hende, de mindste Ting, de mest intime Ting. Og i Ensomheden er Karl gaet og har forelsket sig i denne Kvinde, men han aldrig har set, men som han dog kender ind og ud, som han synes, han altid har kendt — som han føler, han trods alt kender og forstaar bedre, end Ægtemanden gør det. Har han da ikke ogsaa større Ret til hende — end denne tunge og urokelige Richard?

De to kommer fra hinanden Karl beslutter at flygte — for at træffe Anna. Efter en langvarig og farefuld Vagabondering naar han hjem til den By, den Gade, den Forstadskaserne, hvor Anna bor. Han ligner Richard saa meget, at han med nogenlunde Sandsynlighed kan udgive sig for ham, og han gør det uden Tøven, han ved jo alt om de to's Samliv i denne Stue. Anna, der for fire Aar siden har faaet Meddelelse om, at Manden er død, og nu pludselig gænsker ham, den samme og dog en anden, tør ikke afvise ham, men tro paa ham kan hun alligevel ikke.

Hvad Karl her gør, er jo en Slyngestrøg — efter almindelig, menneskelig Moral. Men Karl er ingen Slynge, og han føler sig heile ikke som en saadan. De mange Aars Lidelser og Savn har oprevet hans Sind, bragt ham over eller udenfor Loven. Han er nu Manden, der vover det store, det farlige Spil, han føler Lykkens Guldterning i sin Haand.

Og han vinder Spillet, han vinder! Thi Anna, der skønt hun har troet Richard død, ikke har knyttet sig til nogen anden Mand, bliver betaget af denne underlige Fremmede, der kender alt i hendes Liv. Hun hengiver sig til ham. Hvem han er, tør hun ikke tænke over. Efter fire Aars Enkestand fortsætter hun det afbrudte Samliv med en Richard, der er en omme, muntre, hedere Elsker end ham, som hun før har kendt.

Tilfældet er uregelmæssigt usædvanligt — hvad der i vort sløve Sprogbrug er omtrent det samme som usandsynligt. Men det er Forfatterens Kunst, at han — ved smaa Midler — formaar at faa os til at tro paa, at dette usandsynlige kan

ske, at det er den egentlige Virkelighed. Hvem er denne Anna? En ung Proletarkvinde, en af de Hundrede fra Fabrikken. Men hun repræsenterer noget alment, grundmenneskeligt — hvilket vil sige noget guddommeligt —: »Hendes jævne, solide Ansigt kunde have tjent Naturen til Mønster for Kvinder med Kraft, Varme og Oprigtighed«. Hun ejer tillige Kvindens forfærdelige Ynde. Karls klartsuende Blik ser Prinsessen i hende. »Hvor er dine Hænder dog smaa! Som en fin Dames!« Saaledes udtrykker han det paa sit simple Sprog.

Men ogsaa hendes Sjæl, hendes skjulte Væsen ser og forstaar han. Thi han er i Besiddelse af dette kostelige, som hedder Fantasi. Anna havde aldrig følt sig misforstaaet af Richard, men havde heller aldrig sagt til sig selv: den Mand kender dig helt. Men her sad nu denne Mand og fortalte hende om hendes egen Barndom og Ungdom, saa hun for første Gang i sit Liv saa sin Fortid og sig selv i klar Belysning. »Hvor er det smukt, det, du der siger!«, sagde hun bevaegt.

Rundt om i den stor Lejekaserne bor Kvinder, hvis Mænd er ved Fronten. Et Kammer, en Seng er ledig, de trænger til Penge, saa søger de en Logerende. Efter nogen Tids Forløb bliver de to Kæresten — saadan gaar det som oftest. En Dag kommer saa Manden hjem paa Orlov. En tager det tragisk, en anden er overbærende og forstaar. Mellem de fattige er Troskab en egen Sag.

I dette store Hus, der er som Livet selv, en Bolig for Godt og Ondt, i sit propre og stille Spisekøkken gaar Anna omkring, og Karl, der nu har faaet Arbejde, kommer hver Eftermiddag hjem til hende, den fredløse og ensomme har endelig fundet hjem. Men skønt de begge er helt ægte, lever de dog begge i en Drom — et Bedrag. Og en Dag kommer Katastrofen. Brevet, der meddeler den rigtige Richards Ankomst. Anna er frugtsommelig. Hvad vil der nu ske?

Der sker det, som maa ske: da den jernstærke og tunge Richard med sin »Urskov af Haar« er kommet ind i sit hyggelige, herlige Spisekøkken og har sagt sit: »Naa, Anna, min gamle Anna!« — andre Udtryk for overstrømmende Glæde var nu ikke ham beskaaret — saa forstaar han langsomt, langsomt alt. Alt. Dræbe Karl? Ingen Nytte til, ingen Nytte til.

Annas forfærdelige Angst er borte nu — forvandet til Medlidenshed. Men give efter for sin Medlidenshed? Aldrig! »Thi intet, intet i Verden er saa grusomt som Kærligheden«. Og fulgt af Beboernes Tilraab og Skældord gaar Karl og Anna ned ad Trapperne og ud af Gaarden, ud i Mørket, under de kolde Stjerner. »De talte ikke, de tænkte ikke. De gik midt i et grundtellig Hemmelighed, og kun Døden kunde skille dem«.

Richard med hans umaadelige Glæde og hans umaadelige Skuffelse kan man dog ikke glemme for de andre to's Lykke. Slidder han dér stadig ved Bordet, sammensunken og holdningsløs, forvildet og smudsigt? Annas Veninde, den muntre og folsomme Marie, blev jo tilbage i Huset. Maaske, forhaabentlig blev hun den, der frelst Richard fra Fortvivelsen.

Saaledes som her i Korthed refereret, lyder denne saelsomme »Hverdagshistorie«. Naar Kunsten mødes med det menneskelige, er det, som Sol bryder gennem Skyerne, vi begriber med et, at »Tusind og én Nat« Eventyr kan vi opleve i et Spisekøkken, og at denne Mekaniker og denne Pige fra Papfabrikken — Karl og Anna — jo i Virkeligheden er Adam og Eva

Jack Londons

Hustru

Fru London.

opholder sig for Tiden i Købe havn og fører Forhandlinger med sin derværede Forlegger.

FORSKELLIGT

Livsbanen.

De sad og talte fornuftigt sammen. Saa sagde den ene: — Min aldste Sen er nu saa stor, at jeg maa tænke paa hans Fremtid. Ad hvilken Livsbane tror Du, han kommer hurtigst frem? — Som Lokomotivfører? — Aa, dit Vrovl! Jeg mener naturligtvis hvilken Livsstilling, der byder ham de bedste Udsigter? — Taarnvægteren! — Skulde vi nu ikke være alvorlige? Inden for hvilken Branche mener Du, man hurtigst kan naa en høj Stilling? — Som Murer! — Du er utaalelig. Forstaar Du ikke, at jeg vil have, Drengen saa hurtigt som muligt selv skal kunne erhverve det daglige Brød? — Saa sæt ham i Bagerlære?

Efterladenhed.

Hr. Petersen er slem til at skælde og smælde, naar han er hjemme. Han indrømmer det selv, men undskylder sig med, at han ikke paa nogen Maade kan faa sin Kone til at gøre, hvad han ønsker. Forleden bad han hende om at sende hans Støvler til Skomageren for at faa dem forsalet. Da han kom hjem til Middag, spurgte han:

— Du har vel sendt mine Støvler til Skomageren? — Nej, kære Von, sagde Fruen sagtmodig, jeg — Var det ikke det jeg tænkte, raabte han hidsig. — Men kære du, jeg har virkelig tænkt paa det, men — Tak, jeg kender det. Du har tænkt paa det, det skal fedt hjælpe. Gør mig den Tjeneste at pakke Støvelerne ind i en Avis, saa skal jeg selv bringe dem til Skomageren. — Det skal jeg saa gerne gøre, men var det saa ikke bedre, du tog dem af først. Du har jo gaet med dem hele Dagen!

En Mand indfandt sig forleden i Fængslet i Swansea, hvor han præsenterede sig som den offentlige Bøddel. Han pakkede sine Reb og Haandjern ud og erklærede, at han nu var klar til at begynde Dagens Arbejde. Fængselsmyndighederne følte sig en Smule desorienterede, da man ikke havde haft Bud efter nogen Bøddel, og en Læge blev tilkaldt. Nu sidder den blodtørstige Mand i Gummicelle.

I Hamburg er en Kreds af Kunstvenner traadt sammen og har købt et Scenskib, der efter amerikansk Mønster skal indrettes til Teater og give Forestillinger i europæiske Havne. Skibet er en firemastet Skonnert, der er 80 Meter lang, og den ombygges nu indvendigt til en Kammercene, der skal kunne rumme 500 Tilskuere. Allerede til Foraaret løber Scenskibet ud paa sin første Rejse, der skal afsluttes i Amerika.

I U. S. A. har Lægerne erklæret de høje Hæle paa Dameskoene en forbitret Krig, idet de adlægger Damerens Ben. De har konstateret, at de høje Hæle adlægger Damerens Lægmuskler og at selve Benenes Form og Stilling ændres o. absolut ikke til deres Fordel. — Iøvrigt erklærer Lægerne i deres Kampagne, at Amerikauerinderne bliver mindre og mindre, hvilket skyldes, at de gaar for lidt og kører for meget i Automobil.

Lýsingar

ÍS VIRKI Á TVÖROYRI

hefur altíð ferskan fisk at selja. Fiskurin smakkar eins og var hann nýdripin, kann sendast kring allar Føroyar uttan at spillast.

Trýtur tykkum dögurðamat, vendi tykkum til Ís- virki eftir Ottesens-fiski.

Fínasti krystalur fæst fyri 25—30 kr. tonsið i blokkum, 30—35 kr. knasaður.

ÍS VIRKI

gevur fyri fyrst hesar prísir fyri fiskakroppin (kontant):

Torskur yvir 6 kg 30 oyr. kg, t. e. 25 oyr. kg við høvðinum

— 4—6 - 25 - - 20 - - -

— 1—4 - 22 - - 18 - - -

— undir 1 - 18 - - 15 - - -

Hýsa yvir 1 - 31 - - 26 - - -

Fyri fyrst verður avreitt við høvðinum.

Kalvin hevur ein meðalprís uppá 60 oyr. kg við høvðinum

Tunga - - - 55 - - -

Reyðspetta - - - - -

Gevur Ís virki yvirskot við roknskaparársins enda, verður eftirgjalding.

Brosma, longa, skota, sandflundra o. o. fiskasløg takast og verða goldin so skjótt tey eru seld á marknaðinum. Prísurin kemur so at falla eftir marknaðinum.

Agn-sild, høggslokkur, goggur (kúðingur) keypist og selist til eina og hvørja tíð.

ÍS VIRKI

Thorshavn Havn.

Opmærksomheden henledes herved paa, at ethvert Fartøj fra Bygderne, der ankommer til Thorshavn, maa anløbe Kajen, saavel ved Ankomst som Afgang, for at erlægge de fastsatte Afgifter paa Havnekontoret.

Havnemesteren.

Skrivumaskinur

seljast uppá sera lagalig av- betalingsvilkor.

Maskinurnar kunnu siggjast og roynast hjá umboðsslu- manninum

M. Mørk,

Telf. 233. Tórshavn. Telf. 233.

Jólatrøini

koma við »Tjaldrinum«. — Góð og billig.

N. A. Eidesgaard.

Til Leje.

Til absolut sunde og ædruelige Mennesker udlejes 2 eller 3 Værelser med egen Opgang. Eventuelt Køkken.

Frelsens Hær.

Husholdningsskolen.

3 Maaneders Kursus begynder Januar.

Tilbud

paa 20 Gæs udledes. Dr. Alexandrines Hospital.

Havnar arbeidmannafelag

heldur aðalfund í felagshúsinum leygdagin 14. decemir í ár kl. 8 s. p.

Dagsskrá:

- 1) Formaðurin greiðir frá felagsstarvinum.
- 2) Stjórnarval.
- 3) Nevndarval (Húsanevndin).
- 4) Uppskot til nýggja lóg.
- 5) Arbeðið umborð á farma- skipi.
- 6) Uppskot um neystið.

Nevndin.

Køkkenassistent

søges til 15. Januar næste Aar. Lon 50 Kroner pr. Maaned.

Dr. Alexandrines Hospital.

Auktión

yvir ymiskar handilsvørur

byrjar frá minari forretning í Kollafirði friggjadagin tann 13. decbr. kl. 10.

Eisini verður seldur ein motorbátur.

Kristian Geyli.

Juletræer!

Alle Størrelser ankomne med »Dronning Alexandrine«. Bestillinger modtages! Bestillinger fra Bygderne bedes indsendt i god Tid.

Trond Hansen.

Tlf. 146.

Skjorter

svære, ublegede, realiseres á

200 Øre

stor Størrelse 225 Øre

Et Parti svært Tvist-

Lærred

48 Øre

mindste Forsendelse 10 Kr.

Sækkelageret,

St. Annæ Plads 10. København K.

Tandlæge Kaaber

træffes after fra Begynd. af Januar.